

Novák Valentin

Kinyomtatva

Betöltve minden adatod.
Az alap még üres. Két talphely.
Adalbert leszel a digitkereszttségben...
A kar megindul,
és szisztematikusan
rakja egymásra rétegeid.
Talán akaratod...

A gépben ott szunnyad az ember.
Tetőtől talpig. Vesétől agyig.
Humánszövetek, izmok, sejtek,
gének, ami kell egy ilyen,
egy ilyen
miacsudához...

És a lélekprogram,
ami párhuzamosan fut
a humán-nyomtatással.

A kar szisztematikusan mozog.
Már lábszárközépig kész vagy,
te, proosztó modern homunculus.
Már a precíziós térdszerkezetnél
tart a gép, hozzá is dukál némi
lélek-beültetés.

Délután közepére kiteszik a pontot rád,
utolsó hajtincsed,
fejtetői anyajegyed
is helyére kerül...

Szépen felrétegeltek,
te, rétegelt lemez ember...

A kar elpihen.
Kilenc és fél óráig
tartott a teremtés.

A program leáll.
Elégedett duruzsolás a háttérben.

Indul az animáló segédprogram.
Bútolsz, bebutulsz az életbe.

Kinyomtatódtál,
megteszed első métereid.
Inni kérsz.
Beléd egy átlagintelligenciát
nyomtatott a nagyot akarás.
Úgyhogy enni is kérsz,
s diszkréten odahajolva
a kísérletvezető tudóshoz,
érdeklődsz, hol itt a klozett,
kicsit szlengesre programoztak,
de a nyelvi regiszter beállítása
itt sokadlagos problémaszint volt,
ahol diszkréten kihányhatod magad.

Ájultan kihoznak.
Az első hibánál felszeletel a CT,
mert minden kígyó saját farkába harap...

És szeretnének belőled mindent kihozni,
te, parízer-ember, te,
hatvanöt kiló, hálátlan
akármicsoda...

Úgy hitte

Úgy hitte, ha nem tesz, jól teszi a dolgát;
ha *pusztaföldön* számol ördögmotollát,
ha égbe-létrán közlekedik le-fel,
póklábat megolvas, Isten-felesel.

Úgy hitte, ha nincs hit, sajátot teremthet.
Krisztusi korba lép, s neki is *szegelek*.
Zsákvászon lepelre stigmákat festett,
felcifrázta magát élő keresztnek.

Úgy hitte: az övé,
az érte s *körülötte* –
megannyi varázsszók.
S az ego torzszülöttje
örvénylett magában...

Sic transit gloria!
Nem szabadott volna
szirmait szórnia
a *semmibe*...

Úgy hitte, az Isten megbocsátni jött el,
s forr' vízből feltörő buborék az ember,
ki táncol kissé folyadék felszínén,
míg nem égbe pukkan ki a semmi én...

Úgy hitte, ha van is, csak megbocsátni van!
Ezért félni nem kell, és tenni hasztalan.
Buborékhártyán a spektrum színei –
a Földet csak ennyivel kecsegteti...

Úgy hitte, ha fáj majd,
s nem értik, elég az.
(Szférák fals zenéje!)
Felmagzó örök gaz:
Semmi édes kölke!

Sic transit gloria!
Ki sem kellett volna,
szirmait elszórva,
nyílnia.

Most ágaskodik benne a dacos lélek.
(Éltető sejtjei sohasem henyéltek...)
Kutacsán fénylepke ül ki, s égbe csap...
Ha nem fedné létét molyette kalap,

most hírét vinné, hogy élt egyszer egy *ilyen*,
aki sohasem élt, de meghalt hirtelen.
Akaratlanságot, *mélyűrt* hagyott hátra,
tiszteletlen lép az *itt* elunt halálba...

Sic transit gloria!
Semmit öröltek
malmaid, hittelen
szó-fia!

Utódal

Az egomozaik
még összerakatlan...
Valami harcol a
Semmivel lakatlan,
nem tudott tájakért...
Sic transit gloria!
Cselekvő alakban
mulasztják a hitet
romboló, vak igék,
míg van
minek
múl
ni
a...

Új évre

Új év lebeg itt
Isten íróasztalán.
(Nehezék-jelen...)

Lichthof huzatba
elrántja a végtelen.
(Karcot hagysz falán...)

Fényudvar mélyén,
hol csak dereng a lényeg –
ősi kényelem...

Karistolt jelek
s könnyen leselejtezett
istenregények...
...az emberek...

Üres edény

Virraszt bennem az aggodalom,
Jézust betiltják, s maholnapom
csak üres edény,
és tünetszegény
testem – kiadó palotárom...